

Over octopussen & mannen

MISHA BELL

Dit boek is een fictief werk. Alle namen, personages, plaatsen en incidenten komen voort uit de verbeelding van de auteur or worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, bedrijven, gebeurtenissen of plaatsen berust volledig en uitsluitend op toeval.

Copyright © 2022 Misha Bell
www.mishabell.com/nl/

Alle rechten voorbehouden.

Buiten gebruik voor een recensie mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden vermenigvuldigd, gescand of verspreid, in geprint of elektronisch formaat.

Uitgegeven door Mozaika Publications, onderdeel van Mozaika LLC.
www.mozaikallc.com

Ontwerp cover: Najla Qamber Designs
www.najlaqamberdesigns.com

Fotografie: Wander Aguiar
www.wanderbookclub.com

Vertaling: Missy Veerhuis

Print ISBN: 9789464654356

HOOFDSTUK

Een

DE TRILLENDE PAARSE TENTAKEL GLIJDT TUSSEN DE BENEN VAN HET MEISJE DOOR.

Ik werp een behoedzame blik op mijn oma.

Zul je altijd zien. Terwijl de meeste oma's waarschijnlijk een hartaanval zouden krijgen als ze zoiets zien, kijkt de mijne, als een beginnende gynaecoloog, gefascineerd toe.

Een tweede tentakel voegt zich bij het plezier.

Oma's fascinatie neemt toe, nu vergelijkbaar met die van een beginnend proctoloog.

Ik draai mijn hoofd van de tv naar haar en dan weer terug. Ten slotte vraag ik voorzichtig, "Oma... waarom kijken we naar tentakelporno?"

Met een lichte frons drukt ze op de pauzeknop. "Het heet *hentai*. Deze tekenfilms worden in Japan getekend."

Serius, Japan? Is het eten van rauwe octopus niet genoeg? Nu moet je mijn toch al ongemakkelijk door seks geobsedeerde oma bederven?

Ik zucht. “Waarom kijken we naar hentai?”

Ze wiebelt met haar perfect verzorgde wenkbrauwen. “Dit is iets waar je grootvader en ik van genieten. Ik dacht dat het wel iets voor jou zou zijn.”

Cthulhu help me, als TMI in een persoon zou kunnen veranderen, dan zou het mijn oma zijn. Ze is nog erger dan haar dochter — mijn moeder. “Waarom zou je denken dat tentakelporno in mijn straatje is?”

Ze werpt een blik op het grote aquarium bij het raam, waar Beaky is gehuisvest, mijn BFF die toevallig een gigantische reuze-octopus is. “Je houdt echt van dat ding, en je gaat door een periode waarin je droog staat, dus ik —”

Ik schraap luid en nadrukkelijk mijn keel. “Suggereer je dat ik in bestialiteit moet gaan?”

Ik ben dol op alles wat met octopussen te maken heeft. Aangezien ik een zeebioloog ben en een van acht zussen, is het niet meer dan logisch. Maar dat betekent niet dat ik seksuele relaties met hen wil hebben.

Ze haalt haar schouders op. “Zoals ik laatst tegen mijn scatofiele vriend bij bingo zei, ik doe niet aan kinkshamen.”

Ik knijp in de brug van mijn neus. “Ik heb geen kink voor seks met octopussen. Ik weet niet eens of er zoiets *bestaat*.”

Ze grijnst. “Het heet regel 34. Als je het kunt bedenken, dan is er een soort porno van.”

Ik tuit mijn lippen. “Als iemand seks met een levend wezen heeft zonder hun toestemming te hebben, dan behoud ik me het recht voor om ze te schande te maken. En het kan me niet schelen of ze een octopus, een geit of een kakkerlak aanranden.”

Oma knikt naar Beaky. “Je blijft maar zeggen hoe slim hij is. Misschien zou hij gebarentaal met zijn tentakels kunnen doen?”

Ze is net zo moeilijk om ruzie mee te maken als mijn zus Gia. Dat is passend, aangezien Gia naar haar is vernoemd. Ik probeer het toch. “Beaky en ik zijn gewoon vrienden.”

“Je kunt vrienden met voordelen zijn.”

Ugh. “We zijn strikt platonisch.”

“Nou... Ik was je kamer aan het schoonmaken en kwam je tentakel-dildo tegen.” Tot mijn schrik kijkt ze verlegen als ze dit zegt — een duidelijke primeur.

Ik bloos in de rode kleur van Beaky als hij probeert om er dreigend uit te zien. Dan herinner ik me dat Florida beroemd is om zijn sinkholes.

Kan een daarvan me nu inslikken?

“Ik heb dat voor de lol gekocht, oma. Bovendien hebben octopussen geen tentakels. Je hebt het dan over inktvissen en zeekatten.”

“Oh?” Ze kijkt in verwarring naar de tank. “Dus hoe noem je die acht aanhangsels dan?”

Ik loop naar de tank en pak de afstandsbediening. “Armen.”

Ze knippert naar me. “Wat is het verschil?”

Ik weet dat ik voor het verkeerde publiek in mijn

zeebioloogmodus ga, maar ik kan het niet helpen. “Als de zuigers overal zitten —”

“Zuigers?” Ze wiebelt met haar wenkbrauwen.

“Ugh, oma, hou op. Zoals ik al zei, als de zuigers overal zitten, dan is het een arm. Als ze zich alleen aan de punt bevinden, dan is het een tentakel. Armen hebben ook een fijnere controle, terwijl de tentakels langwerpig zijn en —”

“Oké, oké, het spijt me,” zegt ze.

Ik vernauw mijn ogen tot spleetjes. “Spijt dat je suggereerde dat ik dingen met mijn octopus doe? Of heb je spijt dat je in mijn persoonlijke la hebt gesnuffeld?”

Haar grijns is zo ondeugend als die van een stout kind. “Het spijt me dat ik het vroeg.”

Met een zucht activeer ik de motor onder het aquarium en het hele ding begint te rollen. “Voor het geval het niet duidelijk is, Beaky en ik gaan wandelen.”

Mijn oma zwaait gedag en hervat haar porno, net zo gefascineerd als voorheen.

Hé, ik oordeel niet. Als ik me speels voel dan blijf ik naar *Aquaman* kijken.

Het animemeisje kreunt met de piepende, hoge stem die kenmerkend is voor het genre. Vinden Japane mannen kinderachtige stemmen sexy?

Goed dan. Misschien oordeel ik een beetje.

Na iets te lang te zijn blijven hangen, begeleid ik Beaky's gemotoriseerde tank naar de eetkamer, waar ik mijn opa aan tafel zie zitten, liefdevol een

sluipschuttersgeweer in elkaar zettend. Net als mijn oma is hij in topvorm, zeker voor een tachtigjarige. Met zijn dikke haar en gespierde armen zou hij testosteron aan jongere mannen kunnen doneren.

Hij kijkt op van zijn wapen met een glimlach om zijn verweerde lippen. “Ah, Kappertje. Wat ga je doen?”

Ik grijns. Mijn naam is Olive (mijn ouders zijn slecht in hun hippie-dippie-heid), en als opa me Kappertje noemt, dan bedoelt hij ‘kleine olijf’, waardoor ik me weer een klein meisje voel. Ik zal hem natuurlijk nooit vertellen dat zijn bijnaam voor mij botanisch onjuist is: kappertjes zijn de bloemen van een struik, terwijl olijven een boomvrucht van een heel andere soort zijn.

“Ik neem Beaky mee voor een wandeling,” antwoord ik, naar de tank knikkend.

Opa tuurt naar het glas en Beaky kiest precies dat moment om zichzelf op een rots te laten lijken — zoals hij elke keer doet als opa naar hem probeert te kijken.

Opa wrijft in zijn ogen. “Zit daar echt een octopus in? Ik heb het gevoel dat jij en je oma proberen om me te laten denken dat ik seniel word.”

“Nee. Het is Beaky die met je aan het rotzooien is.”

Ik kan het mijn opa niet kwalijk nemen dat hij mijn achtarmige vriend niet heeft gezien. Als het om camouflage gaat, blazen octopussen kameleons omver. En als een kameleon in het water zou vallen, dan zou geen enkele camouflage voorkomen dat hij de lunch van een octopus zou worden.

Opa schudt zijn hoofd. “Waarom?”

Ik haal mijn schouders op. “Hij is een wezen met negen hersenen, één in zijn hoofd en één in elke arm. Als je zijn gedachten probeert uit te vogelen, dan zou iedereen hoofdpijn krijgen.”

Opa tuurt weer naar de tank, maar Beaky blijft in zijn rotsachtige gedaante. “Waarom ga je eigenlijk met hem wandelen?”

“Om te voorkomen dat hij zich gaat vervelen. Wat hij echt nodig heeft, is een grotere tank, maar voorlopig zal hij het met een andere omgeving moeten doen.”

“Vervelen?”

“Oh ja. Een verveelde octopus is erger dan een zevenjarige jongen die strak staat van de cafeïne en een verjaardagstaart. In Duitsland heeft een octopus genaamd Otto herhaaldelijk het hele elektrische systeem van het Sea Star Aquarium kortsluiting gegeven door water in de 2.000 watt overheadspot te spuiten. Omdat hij zich verveelde.”

Opa trekt zijn borstelige wenkbrauwen op. “Maar je maakt toch puzzels voor hem? Je laat hem toch tv kijken?”

Ik knik. Puzzels maken voor octopussen is eigenlijk waar ik beroemd om ben en hoe ik aan mijn nieuwe baan ben gekomen. “Speelgoed en de tv helpen,” zeg ik, “maar ik heb nog steeds het gevoel dat hij zich opgesloten voelt.”

Grommend duikt opa in zijn zak en haalt er een pistool uit zo groot als mijn arm. “Neem dit mee.” Hij duwt het naar me toe.

Ik knipper met mijn ogen naar het instrument van de dood. “Waarom?”

“Bescherming.”

“Van wat? We zitten in een gesloten complex.”

Hij duwt het wapen met grotere urgentie naar me toe. “Het is beter om een pistool te hebben en het niet nodig te hebben.”

Ik neem het aanbod niet aan. “De misdadcijfers in Palm Islet zijn tien keer lager dan in New York.”

Opa haalt de clip uit het pistool, controleert hem, duwt er een extra kogel in en klikt hem er weer in. “Het zou me gemoedsrust geven als je het mee zou nemen.”

“In naam van Cthulhu,” mompel ik binnensmonds.

“Gezondheid,” zegt opa.

“Dat was geen nies. Ik zei, ‘Cthulhu.’” Bij opa’s lege blik slaak ik een zucht. “Hij is een fictieve kosmische entiteit die door HP Lovecraft gecreëerd is. Afgebeeld met octopuskenmerken.”

“Oh. Zit hij in de sexy tekenfilms van je oma?”

“Absoluut niet.” Ik huiver bij de gedachte. “Cthulhu is honderden meters lang. Hij is een van de Grote Ouden, dus zijn attenties zouden een vrouw net zo snel verscheuren als dat ze haar gek zouden maken.”

“Oké dan.” Opa probeert het pistool weer in mijn handen te duwen. “Neem het mee en ga.”

Ik verberg mijn handen achter mijn rug. “Ik heb geen vergunning.”

“Je maakt een grapje.” Hij kijkt me ongelovig aan. “Morgen neem ik je mee naar een les om een verborgen vuurwapen te dragen.”

Ik vecht tegen een oogrol ter grootte van een Cthulhu. “Ik heb het morgen een beetje druk, met een nieuwe baan en zo.”

Met een frons verbergt hij het pistool ergens. “Wat dacht je van dit weekend?”

“We zullen zien,” zeg ik zo vrijblijvend mogelijk voordat ik mijn handtas van de rugleuning van een stoel grijp en nogmaals op de afstandsbediening druk om de tank de garage in te rollen.

Mijn grootouders verlaten, net als andere Floridianen, hun huizen liever op deze manier, in plaats van bijvoorbeeld via de voordeur.

Zodra mijn grootvader uit het zicht is, houdt Beaky op om een rots te zijn, zet zijn armen in zijn zij en wordt opgewonden rood.

“Je zou je moeten schamen,” zeg ik streng.

Wij zijn de God Keizer van de Tank, verordend door Cthulhu. We zullen de glorie van ons gezicht niet aan degenen schenken die het niet verdienen. Schiet op, onze trouwe priesteres-onderdaan. We willen de zon op onze zuigers voelen.

Yep. Ellen DeGeneres sprak met een fictieve octopus in *Finding Dory*, terwijl mijn echte in mijn hoofd tegen me praat. En ik ben niet de enige die deze denkbeeldige gesprekken voert. Al vanaf dat mijn zussen en ik kinderen waren, hebben we dieren stemmen gegeven. In mijn gedachten klinkt Beaky als negen mensen die tegelijk praten (het hoofdbrein en de acht in zijn armen), en zijn toon is heerszuchtig

(octopussen hebben tenslotte blauw bloed). Oh, en zijn woorden komen er met dat zwakke gorgelachtige geluidseffect uit dat in *Aquaman* werd gebruikt toen de Atlantiërs onder water spraken.

Ik open de garagedeur.

Het is super helder buiten, ondanks de eeuwenoude eiken die voor voldoende schaduw zorgen.

Met een zucht pak ik een grote tube van mijn favoriete minerale zonnebrandcrème uit mijn tas en bedek mezelf van top tot teen met een dikke laag. De UV-index is 10, dus ik wacht een paar minuten, en dan bedek ik mezelf met een tweede laag. Ik doe dit stiekem in de garage om te voorkomen dat mijn grootouders me over het nemen van een baan in de Sunshine State gaan plagen terwijl ik paranoïde ben over blootstelling aan de zon.

En nee, ik ben geen vampier — hoewel mijn zus Gia er met haar gothic-make-up en zo verdacht veel als een uitziet. Het vermijden van de zon is echt wetenschappelijk, gezien de schadelijke effecten van UV-stralen, zowel A als B, evenals blauw licht, infrarood licht en zichtbaar licht. Ze veroorzaken allemaal DNA-schade. Dit probleem kwam een paar jaar geleden op mijn radar toen Sushi, mijn anemoonvis, huidkanker kreeg, waarschijnlijk doordat haar aquarium bij een raam stond. Sindsdien ben ik voorzichtig. Ik ga zelfs zo ver dat ik een drievoudige laag UV-beschermende coating over Beaky's tank heb gelijmd.

Realiseer ik me dat ik me meer zorgen over de zon maak dan wie dan ook die geen paranoïde dermatoloog is? Tuurlijk. Maar kan ik stoppen? Nee. Ik denk dat een bepaald niveau van neurose in mijn DNA is geprogrammeerd, tenminste als ik ook maar enigszins op mijn identieke zeslingzusjes lijk. Maar goed, als ik in de tachtig ben en er jonger uitzie dan al mijn zussen, dan zullen we zien wie het laatst lacht.

Als ik klaar ben met de zonnebrand, trek ik een lichtgewicht jack met ritssluiting aan dat met UV-beschermende chemicaliën is bedekt, een hoed met een brede rand en een gigantische zonnebril.

Zo. Als ik dit echt zou overdrijven, dan zou ik een van die Darth Vader-brillen dragen, nietwaar?

Mijn hartslag versnelt als ik Beaky's tank de volle zon in volg, maar ik kalmeer door mezelf eraan te herinneren dat de zonnebrandcrème zijn werk zal doen. Als de tank de oprit afrolt en op een schaduwrijk trottoir bij het meer komt, wordt mijn ademhaling nog rustiger.

Tot nu toe gaat het goed. Nu maar hopen dat ik niet te veel vervelende vragen van nieuwsgierige burens krijg.

Terwijl we langs de oever van het meer wandelen vliegen er een paar reigers weg. Beaky staart hen aandachtig aan en verandert een paar keer van gedaante.

We willen die dingen graag proeven. Wees een goede priesteres en lever ze bij de tank af.

Ik klop op de bovenkant van de tank. “Ik zal je een garnaal geven als we terug zijn.”

We zien allebei een wasbeer die in het gras bij het meer aan het graven is, waarschijnlijk op zoek naar schildpad- of alligatoreieren.

Ook dat willen we proeven.

“Ik zal je een garnaal zonder de puzzel geven,” zeg ik tegen hem.

Meestal stop ik zijn lekkernijen in een van mijn creaties, waardoor de maaltijd extra leuk voor hem wordt, maar als hij trek heeft gekregen door naar alle landdieren te kijken, dan wil ik zijn bevrediging niet uitstellen.

Een anderhalve meter lange alligator kruipt langzaam uit het meer.

Ja, we zijn zeker weten in Florida.

Beaky ziet hem en pakt twee kokosnootschalen van de bodem van zijn aquarium en sluit ze over zijn lichaam, zodat hij er voor de wereld — en voor de alligator — als een onschuldige kokosnoot uitziet.

“Dat ding kan je niet pakken als je in de tank zit,” zeg ik sussend. “Om het nog maar niet te hebben over het feit dat hij banger voor mij is. Hopelijk.”

De statistieken over alligatoraanvallen zijn in ons voordeel. In een staat met koppen als ‘Man in Florida slaat alligator in elkaar’ en ‘Man in Florida gooit alligator door het raam van Wendy’s drive-through’, hebben de alligators geleerd om ver, ver uit de buurt van de krankzinnige mensen te blijven.

Omdat Beaky het nieuws niet leest of online

statistieken bekijkt, kijkt zijn oog sceptisch terwijl het tussen de kokosnootschalen door gluurt.

Ik richt mijn aandacht weer op het trottoir — en zie hem.

Een man.

En wat een man.

Hij had in plaats van Jason Momoa in *Aquaman* kunnen spelen. Als ik de hoofdrolspeler voor mijn natte dromen zou casten, dan zou deze man zeker de rol krijgen.

De gedachte zendt warmteslierten naar mijn lagere regionen, met name het deel dat ik persoonlijk als mijn wonderpus beschouw — ter ere van *wonderpus photogenicus*, een verbazingwekkende octopussoort die in de jaren tachtig werd ontdekt.

Ik heb trouwens ooit een foto van mijn wonderpus gemaakt, en die is ook *fotogeniek*.

Maar terug naar de vreemdeling. Sterke, mannelijke gelaatstrekken door een onberispelijk getrimde baard omlijst, cyaankleurige ogen zo diep als de oceaan, een gebruint, gespierd lichaam in low-riding jeans en een mouwloze top gekleed die krachtige armen laat zien, dik, blond gestreept haar dat naar beneden valt tot zijn brede schouders — hij zou op een surfer lijken als hij niet zo'n sombere uitdrukking op zijn gezicht had gehad.

Beaky moet de alligator zijn vergeten, want hij is uit zijn kokosnoot en kijkt gefascineerd naar de vreemdeling.

Zal je altijd zien. Aquaman heeft de kracht om met octopussen te praten, net als met andere zeedieren.

Ik realiseer me dat ik ook naar hem sta te staren en raak gespannen naarmate hij dichterbij komt. Anders dan in New York, waar het gebruikelijk is om een vreemdeling te passeren zonder hun bestaan te erkennen, groet iedereen hier in Florida op zijn minst zijn burens.

Wat moet ik zeggen als hij tegen me praat? Durf ik überhaupt mijn mond open te doen? Wat als ik hem per ongeluk vraag om zijn gang met me te gaan?

Wacht eens even. Ik denk dat ik het weet. Hij laat ook een huisdier uit, in zijn geval een hond van het teckelras, ook bekend als een hotdog, het meest fallische lid van de hondensoort. Ik hoef alleen maar iets over zijn worstje te zeggen — degene die met zijn staart kwispelt, niet zijn Aqua-mannelijkheid.

Als de man twintig meter bij me vandaan is, lijkt hij me voor het eerst op te merken. Zijn blik richt zich eigenlijk meer op Beaky's tank, en zijn sombere uitdrukking wordt ronduit vijandig — kaken op elkaar geklemd, mond naar beneden gericht, ogen keihard. Het gekke is dat hij er nu niet minder heet uitziet. Misschien wel meer.

Wat is er met me aan de hand? Geen wonder dat ik uiteindelijk met klootzakken uitga zoals —

Zijn diepe, sexy stem is het soort kou dat zelfs in deze vochtige sauna een koude wind kan veroorzaken. "Hoeveel voor de octopus?"

Ik knipper met mijn ogen en knijp dan mijn ogen

tot spleetjes naar de vreemdeling, terwijl mijn nekharen als stekels op een kogelvis omhoog komen. Hij wil Beaky kopen? Waarom? Wil hij hem opeten?

Dit is tenslotte de staat waar mensen alligators, schildpadden (zelfs de beschermde soorten), brulkickers, tijgerpythons en limoentaart eten.

Knarsetandend wijs ik naar de kwispelende hond naast hem. “Hoeveel voor de braadworst?”

Een grijns krult zijn volle lippen. “Laat me raden... een New Yorker?”

Aquaman? Meer Aqua-klootzak. “Laat *mij* raden. Floridaman?” Ik kan me de rest van de kop voorstellen: “... steelt octopus in tank en probeert er seks mee te hebben.”

Gezien wat mijn oma over Regel 34 had gezegd en waar ik nu sta, is het niet zo vergezocht. Ik heb eens een artikel over een man uit Florida gelezen die probeerde om op een parkeerplaats bij een winkelcentrum een levende haai te verkopen. Wat is in vergelijking seks met een octopus?

Zijn dikke wenkbrauwen trekken zich samen. “De verhalen waar je op doelt, gaan over mensen die uit een andere staat komen. Ze gaan nooit over echte Floridianen.”

“Oh, ik heb gelezen waar je het over hebt,” zeg ik gnuiwend. “‘Man uit Florida krijgt de allereerste penistransplantatie van een paard.’ Ik ben er vrij zeker van dat het artikel zei dat de dappere pionier in Melbourne geboren en getogen is — dat is twee uur rijden van hier.”

Oeps. Ben ik te ver gegaan? Iedereen lijkt hier een pistool te dragen. En aangezien ik hem eerder aantrekkelijk vond en met mijn dating-trackrecord, zou hij best gevaarlijk kunnen blijken te zijn.

In plaats van een wapen te trekken, wrijft de vreemdeling over de brug van zijn neus. “Eigen schuld als ik ruzie met een New Yorker wil maken. Vergeet het nieuws. Die tank is te klein voor die octopus. Hoe zou jij het vinden om je leven in een Mini Cooper te leven?”

Ik adem diep in, mijn maag trekt zich samen. “Hoe zou jij het vinden om aan de lijn te lopen?” Ik wijs met mijn kin naar zijn worstje, wiens staart niet meer kwispelt. “Of om gedwongen te worden je schreeuwende blaas en darmen te negeren totdat je meester zich verwaardigt om je mee te nemen voor een wandeling? Of dat er met je voortplantingsorganen wordt gerommeld?”

Hij kijkt me afkeurend aan. “Tofu is niet gecasteerd. Sterker nog, hij —”

“Tofu?” Mijn mond valt open. “Als in, een tofuhotdog? Over dierenmishandeling gesproken.”

De aderen die in zijn nek opzwellen, zien er afleidend sexy uit. “Wat is er mis met de naam Tofu?”

Voordat ik kan antwoorden, jammert Tofu meelijwekkend.

“Goed gedaan,” zegt de vreemdeling. “Nu heb je hem van streek gemaakt.”

“Ik ben er vrij zeker van dat jij dat deed.” *Door de arme hond Tofu te noemen.*

“Dit gesprek is voorbij.” Hij draait zijn rug naar me toe en trekt aan de lijn. “Kom, Tofu.”

Tofu werpt me een droevige blik toe die lijkt te zeggen, *ik vind het niet prettig als mijn papa en mijn nieuwe mama ruziemaken.*

Met een zucht rol ik Beaky's tank in de tegenovergestelde richting.

HOOFDSTUK

Twee

NA EEN PAAR MINUTEN KOELT MIJN BLOED EEN BEETJE AF EN BESEF IK WAAROM IK ZO OVERSTUUR RAAKTE. Aqua-klootzak had gelijk dat Beaky een grotere tank nodig heeft. Het is de afgelopen weken een bron van stress en een schuldgevoel voor me geweest.

Ik heb Beaky niet altijd gehad. Het zeeaquarium waar ik in New York werkte ging schijnbaar van de ene op de andere dag failliet en ze konden voor Beaky geen nieuw huis vinden. Dus heb ik hem in huis genomen. Helaas had ik in mijn kleine appartement geen ruimte voor zijn originele tank, en hadden ze me deze gegeven, die ik vervolgens motoriseerde. In mijn verdediging had Beaky in slechtere omstandigheden kunnen eindigen, of zelfs afgemaakt kunnen zijn. Zijn welzijn is de belangrijkste reden waarom ik de baan heb aangenomen die morgen begint — de baan die

mijn huid letterlijk in gevaar brengt, aangezien de kans op melanoom hier in Florida zoveel groter is.

Ik hoop dat Sealand, mijn nieuwe werkgever, me Beaky in een van hun grote tanks zal laten huisvesten. Toen ik dit probleem tijdens het sollicitatieproces ter sprake bracht, zeiden ze dat het iets is dat de eigenaar *moet* kunnen accommoderen, en dat ik het er met hem over moet hebben nadat ik ben begonnen.

Wat me eraan herinnert... Ik pak mijn telefoon en check mijn mail.

Nee. Niets van Octoworld — de plek waar ik dagelijks opnieuw solliciteer. Bij Octoworld werken is een droom van me, aangezien ze, zoals de naam al doet vermoeden, gespecialiseerd zijn in octopussen, terwijl Sealand, zoals zoveel andere plaatsen, meer om de zoogdieren van de zee, zoals dolfinen, geeft.

Begrijp me niet verkeerd. Ik heb geen hekel aan dolfinen, maar het werkt op mijn zenuwen als ze het enige zijn waar iemand over wil praten zodra ze horen dat ik een zeebioloog ben. Dat doen ze natuurlijk op eigen risico. Ik vertel mensen graag weinig bekende feiten over het gedrag van dolfinen, zoals hoe ze soms voor de lol bruinvissen doden, en hoe ze vaak met hun voedsel spelen (lees: martelen; ze zijn bijzonder wreed tegen octopussen). Af en toe doden ze ook pasgeborenen van hun soort, en last but not least kunnen ze seksueel agressief zijn, soms zelfs naar mensen.

Ik realiseer me dat ik een volledige cirkel rond het blok heb gemaakt en rol de tank naar het huis van mijn

grootouders. Ik wil niet het risico lopen om Aqua-klootzak weer tegen het lijf te lopen.

Als ik met de tank naar binnen stap, knalt 'All by Myself' van Céline Dion uit de telefoon van mijn grootmoeder.

"Is opa weggegaan?" roep ik over de muziek heen.

"Nee, hoezo?"

Ik grijns. "Laat maar."

Ze pauzeert de muziek. "Hoe was de wandeling?"

Ik voel mijn gezicht samenknijpen. "Ik heb een van je geweldige burens ontmoet."

Oma ziet eruit alsof ze op het punt staat om van opwinding op en neer te springen. "Welke?"

Ik zucht. "Hij was eigenlijk niet echt geweldig. Ik dacht dat je nu wel had geleerd om sarcasme op te pikken."

Haar opwinding neemt af. "Wie was het?"

"Een man van eind twintig of begin dertig. Lang haar. Klootzak."

Moet ik vermelden dat hij zo irritant heet is dat oma tentakelporno door hem zou kunnen vervangen?

Ze kijkt nadenkend. "Is het die jonge man die in dat huis met al die zonnepanelen woont?"

"Ik heb geen idee in welk huis hij woont."

Oma wijst uit het raam. "Daar."

Ik kijk. Yep. Er is een dak dat volledig met zonnepanelen bedekt is. Als dat het huis van Aqua-klootzak is, dan moet hij echt een hekel aan het betalen van elektriciteitsrekeningen hebben.

“Arme man. Ik durf te wedden dat de VvE achter hem aan zit.” Oma schudt haar hoofd.

Oh nee. Niet weer een tirade over de Vereniging van Eigenaren. Gebaseerd op wat ik tot nu toe van mijn grootouders heb gehoord, is het omgaan met de VvE minder leuk dan het aaien van een koboldhaai.

“Hoe heet hij?” vraag ik oma, deels om van onderwerp te veranderen en deels omdat ik een ziekelijke nieuwsgierigheid voel.

“Ik schaam me om het te zeggen, maar ik heb geen idee,” zegt ze. “We zeggen elkaar altijd gedag, dus ik heb het gevoel dat ik het zou moeten weten.”

“Ach ja. Het maakt niet uit.” Ik kan naar hem blijven verwijzen als Aqua-klootzak, maar nu ik erover nadenk, klinkt dat een beetje alsof het iets met zijn zak te maken heeft.

Oma’s ogen glimmen. “Vind je hem leuk?”

“Nee. Het tegenovergestelde.”

Ze pruilt. “Waarom niet? Heb je in New York een vriendje?”

Moet kalm lijken. Het laatste wat ze moet weten is van het straatverbod tegen mijn idiote ex. “Ik ben erg vrijgezel.”

Haar lach is weer ondeugend. “Misschien kun je hier in Florida een nieuwe start maken? De liefde vinden. Je wortels neerzetten.”

“Juist. Tuurlijk. Er kan van alles gebeuren,” zeg ik, en ik doe alsof ik gaap. “Ik kan me maar beter voorbereiden op morgen.”

Ik betwijfel of oma de waarheid wil horen: dat ik

heb besloten om een eenling te zijn, zoals een octopus. Het idee van een octopus van romantiek is een etentje, waarbij een van de deelnemers na de seks soms als het diner *eindigt*. Als ik een eenling ben, dan hoef ik mijn deken met niemand te delen. En ik kan seks hebben met iedereen die ik wil — zonder het kannibalismegedeelte. Ook — en dit is de sleutel — kan ik me op mijn carrière concentreren.

Als ik ooit die baan bij Octoworld binnen wil halen, dan heb ik een goede referentie nodig van Sealand, mijn nieuwe werkgever. Dat betekent dat ik vroeg naar bed moet, zodat ik morgen een goede indruk kan maken.

Nadat ik de tank naar de logeerkamer heb geleid waar ik verblijf, geef ik Beaky de traktatie die ik hem eerder had beloofd.

We nemen dit offer aan, priesteres-onderdaan. Maar als je het kunt maken zodat we die tofu-hotdog-entiteit kunnen proeven, dan zullen we een goed woordje voor je doen bij Cthulhu, gezegend zijn zijn tentakels.

Ik glimlach en sta op het punt om hem een knuffel aan te bieden als ik een noedelachtige streng uit zijn sifon zie komen.

Iew. Hij is aan het poepen. Dubbele iew - Hulk, Beaky's groene anemoon tankmaatje, eet nu de poep op. Ik weet dat ik een dier niet voor zijn aard te schande mag zetten, maar toch. Als mens is het walgelijk om de Hulk op Beaky's kaknoedel te zien smakken.

De octopusknuffel zal moeten wachten.

Als ik in bed lig, ben ik helaas klaarwakker. Ik denk dat ik zenuwachtig ben over mijn eerste dag bij mijn nieuwe werk. Karperkak. Waarom gebeurt dit altijd als je slaap het hardst nodig hebt?

Ik tel octopussen in mijn hoofd.

Helemaal niets.

Ik pak mijn laptop en zet *Finding Dory* op, een film die me altijd lijkt te kalmeren.

Zelfs dat helpt niet.

Moet ik iets anders kijken?

Ik blader door mijn verzameling.

Als het om fictie gaat, heb ik een passie voor de zee, net als in mijn echte leven. Nou ja, meer een obsessie. Prima, ik geef het toe, als een FBI-profiler deze titels zou zien, dan zou ze concluderen dat ik een zeemeermin wil worden, en dat zou niet ver van de waarheid zijn. Toen ik klein was, wilde ik een octopus zijn, maar toen ik ouder werd, besloot ik dat een zeemeermin zijn mijn droom is.

Ik grijns als ik me herinner dat ik voor het eerst naar *De Kleine Zeemeermin* keek. Ik haatte die film. Als het aan mij lag, zouden de twee romantische hoofdrollen van verhaallijnen verwisselen. Ariël zou een zeemeermin blijven, terwijl de hete prins Eric voor haar een meerman zou worden. Is het incestueus van me om de resulterende held eruit te laten zien als koning Triton, Ariëls vader, toen hij jong was? Oh, en dit spreekt voor zich, de schurk van het verhaal zou niet op een octopus lijken. Ursula zou in plaats daarvan

de wijze lerares van Ariël zijn, en de schurk zou een dolfijn zijn.

Weinig mensen weten dit, maar er zou oorspronkelijk een dolfijn in dat verhaal voorkomen. Disney liet het idee echter vallen — waarschijnlijk omdat de dolfijn te seksueel agressief was.

Ik gaap.

Ja, dat is een goed teken.

Misschien gaat het nu lukken?

Ik sluit mijn ogen, maar de slaap ontwijkt me nog een uur.

Kansloze karper. Misschien moet ik iets actiefs doen? Zoals zwemmen? Het strand ligt op loopafstand en ik zou mijn zeemeerminstaart mee kunnen nemen...

Maar nee.

Het is al twee uur 's nachts, ik moet om acht uur opstaan. Zelfs als ik op dit moment in slaap zou vallen, dan zou ik nauwelijks genoeg slaap krijgen om te functioneren.

Ik zucht. Waarom kunnen wij mensen niet als walvissen zijn en met een hersenhelft wakker slapen?

Ach ja. Er is een beproefd slaapmiddel waar ik mijn toevlucht tot kan nemen.

Ik haal de tentakeldildo tevoorschijn.

Yep. Ik ga voor een orgasme. Misschien twee.

Het belangrijkste is om niet aan Aqua-klootzak te denken als ik kom.

Aquaman, zeker. Jonge koning Triton, ook acceptabel. Zelfs de Silver Surfer, een slechterik uit

Fantastic Four, zou boven de irritante buurman van mijn grootouders te verkiezen zijn.

Nee.

Grote mislukking.

Net als ik mijn hoogtepunt bereik, zijn de harde spieren en het lange haar die door mijn geestesoog fladderen niet fictief. Ze zijn van de man aan wie ik probeerde niet te denken.

Aqua-klootzak.

Ik mompel binnensmonds. Er is officieel iets mis met me. Hopelijk kan ik nu in ieder geval slapen.

Gelukzalig sluit ik mijn ogen en drijf weg.

HOOFDSTUK

Drie

IK WORD WAKKER VAN EEN ZONNESTRAAL OP MIJN GEZICHT.

Neuk me met een zee-egel. Ik zal voor het slapengaan zonnebrandcrème moeten gaan smeren.

Ik pak mijn telefoon om te kijken hoe laat het is.

Karper op een cracker.

De batterij is leeg.

Ik spring overeind. De telefoon had mijn wekker moeten zijn, dus als hij dood is, ben ik misschien al te laat voor mijn eerste dag.

Nadat ik door mijn ochtendroutine ben geracet, haast ik me naar de keuken en controleer de tijd op de magnetron.

Oké, als ik het ontbijt oversla en de snelheidslimiet overschrijd, dan kan ik het halen.

Opa loopt de kamer binnen. “Morgen, Kappertje.”

Ik geef hem een glimlach. “Vertel me alsjeblieft dat de auto die ik leen, klaar is voor gebruik.”

Hij knikt. “Laatst de olie ververst en de benzinetank is vol. Ik heb zelfs een Glock in het dashboardkastje laten liggen, daar heb je geen vergunning voor nodig.”

Omdat ik laat ben, ga ik niet met hem in discussie over dat wapengedoe.

“Heb je al gegeten?” vraagt opa.

Ik schud mijn hoofd. “Ik neem wel iets als ik daar ben.”

Fronsend opent hij de koelkast en haalt er een broodtrommel uit met stickers van zeemeerminnen en octopussen. “Je oma had het gevoel dat je haast zou hebben. Hier zit een lunch in, maar die kun je als ontbijt nemen.”

Een warm gevoel stroomt door mijn buik. Dat is mijn oude lunchtrommel. Ze hebben het al die jaren bewaard.

Ik pak de trommel en kus hem op zijn stoppelige wang. “Zeg tegen oma dat ze de beste is. En dat ben jij ook.”

“Dat zal ik doen. Ga snel.”

Ik haast me naar de garage en race dan de A1A af — een pittoreske weg waar ik vanwege de haast niet eens van kan genieten.

Ik bereik Sealand met nog maar een minuut over.

Er staat een vrouw op me te wachten. Ze is een jonge, mooie blondine met een precancereuze huid en een nepglimlach waardoor ze er als een dolfijn uitziet.

“Juffrouw Hyman?” vraagt ze gezien het vroege uur op een al te vrolijke toon.

Ik vecht tegen de neiging om ineen te krimpen. “Juffrouw Hyman” klinkt als een vermoeide prostituee die naar de goede oude tijd als maagd smacht. Niet dat mijn volledige naam veel beter is. ‘Olive Hyman’ doet me aan een maagdelijk membraan met een mediterrane smaak denken, iets wat je met een placenta met een beetje azijn zou serveren.

Ik steek mijn hand uit. “Noem me alsjeblieft Olive.”

Haar hand is klam als ze de mijne schudt. “Ik ben Aruba.”

En dat is het enige wat nodig is om dat nummer van de Beach Boys weer in mijn hoofd te krijgen. Als iemand anders hier Jamaica, Bermuda, Bahama, of een variant van ‘pretty mama’ heet, dan spring ik in een tank met haaien.

“Mevrouw Aberdeen vindt het jammer dat ze je hier niet zelf kan ontmoeten,” zegt Aruba. “Ze heeft met een noodgeval te maken.”

Rose Aberdeen, die erop stond dat ik haar Rose noemde, had me voor deze baan geïnterviewd. Ze is gedragstherapeut voor waterdieren — of vissenpsycholoog, zoals ze het uitdrukte — en ook de feitelijke HR-afdeling hier in Sealand.

Ik trek een wenkbrauw op. “Ik hoop dat alles in orde is.”

“Ja. Een dronken man is op de een of andere manier in het zwembad van Otteraction terechtgekomen. Hij werd gebeten en begon overal te bloeden.”

“Oh hemeltje. Wat is Otteraction?”

Ze kijkt me aan alsof ik net heb gevraagd of water nat is. “Otteraction is onze otterattractie.” Je kunt de onuitgesproken *duh* bijna horen.

Wauw. Ik zie *die* kop als: “Man in Florida probeert otter te eten.” Of probeert seks met een otter te hebben? Het had alle kanten op kunnen gaan.

“Gaat het met de otters?” vraag ik. Wat mij betreft verdiende de mens het om gebeten te worden.

“Peanut was getraumatiseerd, maar mevrouw Aberdeen is ermee bezig.”

Ik gnuif. “Kun je je voorstellen wat de man tegen zijn vrouw zal zeggen als ze zegt, ‘OMG, wat is er gebeurd?’”

Aruba staart me met een niet-begrijpende uitdrukking aan. “Nee. Wat?”

“Je zou die *otter*-gast eens moeten zien.”

Haar kleine neusgaten bewegen. “Denk je dat deze tragedie grappig is?”

“Nee... het spijt me. Laat maar zitten. Ik heb vannacht niet goed geslapen.”

Ze schudt langzaam haar hoofd. “Kom mee. Ik zal je een rondleiding geven.”

Ik volg haar en gedraag me op mijn best.

Sealand blijkt minstens twee keer zo groot te zijn als mijn oude werkplek, met een grotere verscheidenheid aan dieren.

Het is niet verrassend dat Aruba me als laatste stop meeneemt naar de dolfijnen, en haar glimlach wordt vandaag voor het eerst echt. “Dit zijn mijn pupillen.”

“Ah.” De uitdrukking op mijn gezicht is het soort dat mensen opplakken wanneer een vriend hen een foto van hun nieuwe baby of huisdier laat zien. “Train je ze?”

Haar ogen worden glazig. “Ik denk liever dat ze mij trainen.”

Ik wed dat die manipulatieve stiekemerds precies dat doen.

“Ik heb geen octopussen gezien,” zeg ik.

“Het zijn octopi,” zegt Aruba.

“Nee. Dat zijn ze niet. Slechts enkele woorden van Latijnse oorsprong krijgen dat einde, zoals hoe alumnus alumni wordt. Octopus is van Griekse oorsprong, dus die regel is niet van toepassing. Als je het een Grieks einde zou geven, zou je octopodes krijgen, maar gebruik dat alsjeblieft niet. Het leven is al ingewikkeld genoeg.”

Haar voorhoofd rimpelt. “Hoe je ze ook wilt noemen, we hebben ze niet en we zullen ze hopelijk ook nooit krijgen.”

“Waarom niet?”

“We hebben er ooit een gehad,” zegt ze, terwijl haar woorden druipen van afkeuring. “Ze was ontsnapt en ze was hier in het dolfijnenverblijf terechtgekomen.”

De moed zakt me in de schoenen. “Oh, nee. Arm ding. Wat is er gebeurd?”

“Het was verschrikkelijk.” Haar troosteloze uitdrukking levert haar in mijn boek een paar punten op. “We zijn Flipper kwijtgeraakt.”

Ik knipper een paar keer. “Heeft iemand een octopus Flipper genoemd?”

“Nee. Die teef heette Athena. Flipper was de dolfijn die ze heeft laten stikken.”

Ik word bijna een kogelvis en sla mijn armen voor mijn borst. “Heeft Athena Flipper misschien laten stikken toen hij probeerde om haar op te eten?”

“Dolfijnen eten in het wild altijd octopussen.”

Ja, maar die dolfijnen hebben honger. Degenen hier worden waarschijnlijk beter gevoed dan ik.

Ik klem mijn tanden op elkaar. “Ik neem aan dat Athena het niet heeft overleefd?”

“Wie kan het iets schelen? Arme Flipper. Hij —”

Ik stem de rest af, want het laatste wat ik wil is Aruba wurgen. Dat is niet de eerste indruk die ik hier wil maken. Om van onderwerp te veranderen, vraag ik, “Hebben jullie dolfijnenshows voor het publiek?”

Ook al ben ik geen fan van dolfijnen — vooral niet na het Flipper-verhaal — ik ben nog steeds geen fan van het idee om aquaria in circussen te veranderen, of *circusi* zoals Aruba ze waarschijnlijk zou noemen.

Tot mijn verbazing schudt ze haar hoofd. “Dr. Jones keurt zulke dingen niet goed. Ik train mijn baby’s om zich te gedragen als ze aan onderzoek en dat soort dingen deelnemen.”

Ah, de mysterieuze dr. Jones. Hij had het te druk om me te interviewen, maar hij is vaak en eerbiedig genoemd. Op basis van wat ik heb gehoord, stel ik me hem voor met het brein van Einstein en het lichaam van Davy Jones uit *Pirates of the Caribbean*: een baard

die aan een octopus doet denken, een krabklauw voor de ene arm en tentakels voor de andere.

“Denk je dat ik dr. Jones vandaag zal ontmoeten?” vraag ik. Hij is degene die de beslissing neemt over Beaky’s huisvesting, dus ik kijk uit naar een ontmoeting.

Aruba’s glimlach wordt weer nep. “Ik betwijfel het ten zeerste. Op maandag heeft hij het altijd erg druk. Dinsdag ook. Het heeft me twee maanden gekost om hem te ontmoeten — en mijn baan is nuttiger dan die van jou. Met alle respect.”

Je kunt niet zomaar dat soort shit zeggen en aan het eind ‘met alle respect’ toevoegen om het beter te laten klinken. Zelfs dolfijnen weten dit.

“Jouw baan?” vraag ik. “Ik neem aan dat je dan niet gewoon een trainer bent? Ben je ook een onderzoeker?”

Ze laat de dolfijnglimlach vallen. “Alles is beter dan speelgoed maken voor goudvissen.”

Waarom vinden mensen het woord ‘speelgoed’ beledigend? Puzzels, speelgoed — het maakt me niet uit hoe ze heten, zolang ze zeedieren maar gelukkiger maken.

“Olive is een gerenommeerd verrijkingsexpert,” klinkt een bekende stem die me laat schrikken. “Ze moet met respect behandeld worden.”

Ik draai me om en zie Rose — blijkbaar mevrouw Aberdeen voor Aruba.

“De dolfijnen hebben geen verrijking nodig,” zegt Aruba. “Ze hebben mij.”

Ik adem diep in en adem het langzaam uit. “Het klinkt alsof jij de verrijking bent. Als elk aquarium het zich zou kunnen veroorloven om een mens aan elk dier te besteden, dan zou ik geen baan meer hebben — en daar zou ik blij om zijn.”

“Helaas kunnen we die oplossing niet betalen,” zegt Rose tegen me. “Zullen we naar mijn kantoor gaan en bespreken wat we wel kunnen doen.”

Ik knik, en we laten Aruba achter als we een klein gebouw binnenlopen met een dak dat van de zonnepanelen glimt. Ik denk dat dit een hoofdbestanddeel is hier in de Sunshine State.

“Ga zitten.” Rose gebaart naar een bureaustoel tegenover een verweerd bureau.

Ik zit. “Ik heb van de noodsituatie gehoord.”

“Ja. Het was een otterlijke chaos.”

Ik gnuif. Zij moet degene zijn die de naam Otterraction heeft bedacht.

Ze gaat verder met me te vertellen dat de otters in orde zijn, en de mens ook, en ik benoem mijn ‘otterman’-grap, die deze keer een veel betere reactie krijgt.

“Dus verder met zaken.” Ze duikt in haar bureau en haalt er een bundel van kaki en wit uit. “Je kunt dit vanaf morgen dragen.”

Ze geeft me de bundel.

Het is een outfit bestaande uit een poloshirt en een korte broek die ik iedereen hier heb zien dragen.

Mijn ademhaling wordt oppervlakkiger en ik moet mezelf eraan herinneren dat dit helemaal niet lijkt op

wanneer mijn ex me vertelde wat ik moest dragen. Uniformen zijn op dit soort plekken de norm. Mijn laatste werkgever was de uitzondering, niet de regel.

“Oké. Ik zal dit morgen aantrekken,” zeg ik zo kalm mogelijk.

Vervolgens geeft ze me een laptop. “Hij is helemaal voor je ingesteld.”

“Bedankt.” Ik log in volgens haar instructies. “Moet ik vandaag besteden aan het leren kennen van je intranet?”

Ze wuift het weg. “Er valt daar niet veel te zien.”

“Wat moet ik dan doen?”

Ze krabt aan haar kin. “Ik heb met dr. Jones over je gesproken, en zijn visie is dat jij en ik aan twee kanten van hetzelfde probleem werken.”

“Oh?”

“Ik zal me op verrijking concentreren die de dieren traint die we van plan zijn om vrij te laten, met jouw technische hulp wanneer dat nodig is. Ondertussen zal jouw focus liggen op het bevredigender en leuker maken van het leven van onze dieren terwijl ze hier zijn.”

Wauw. Ik vind de manier waarop dr. Jones en Rose dit hebben verpakt geweldig, vooral omdat ik in deze taak schitter, tenminste als het om octopussen gaat.

“Dat klinkt geweldig,” zeg ik. “Waar zijn jullie op dit moment mee bezig?”

Ze geeft me een lange lijst. Veel ervan zijn standaard en saaie dingen, zoals het geven van pingpongballen

aan de vissen en het gebruik van buizen, tunnels, luchtbellen, enzovoort.

“Wat is mijn budget?” vraag ik.

“Hoezo?”

“Er zijn goedkope leuke dingen die we kunnen doen, zoals spiegels aan tanks toevoegen, maar als je het kunt betalen, kan een onderwatercomputer voor de meeste soorten een geweldig stuk speelgoed zijn — dat, of in ieder geval een tv buiten de tank. Mijn octopus geniet van allebei.”

Wat ik niet vermeld is dat Beaky's favoriete app Tinder is. Hij gebruikt zijn armen om op mijn account op willekeurige gasten naar links en rechts te vegeen, maar aangezien ik nog niet klaar ben om te daten, neger ik alle resulterende berichten en foto's van piemels. Dit laatste is misschien wel waar Beaky naar op zoek is, omdat ze hem misschien aan iets heerlijk doen denken, zoals zwanenhalsmossels.

“Werkt dat bij vissen?” vraagt Rose.

Ik knik. “Op mijn laatste werkplek, was er een Picasso doktersvis die depressief leek te zijn. Nadat ik mijn oude tablet had gedoneerd om in haar aquarium te gebruiken en die had ingesteld om zorgvuldig geselecteerde inhoud in een loop af te spelen, werd ze echt vrolijk. Sommige vissen houden ook van muziek en —”

“Je hebt een behoorlijk budget.” Ze draait haar laptop om om me het bedrag te laten zien. “Om verder te gaan dan dit, moet je met dr. Jones praten, aangezien hij uiteindelijk de budgettaire beslissingen neemt.”

“Super. Met dat bedrag kan ik beginnen. Zal ik eens rondkijken om te zien of er al zaken zijn waar ik mee kan beginnen?”

“Perfect.” Ze staat op en steekt haar hand uit. “Ik weet zeker dat we fijn samen zullen werken.”

Ik geef haar een enthousiaste hand. “Voor ik ga... Wilde ik het met je over mijn octopus hebben.”

Ze laat mijn hand los. “Ik neem aan dat Aruba je over het Flipper-Athena-fiasco heeft verteld?”

“Dat heeft ze gedaan, maar ik wil je eraan herinneren dat octopusbestendige verblijven mijn specialiteit zijn. Mijn octopus is nog niet één keer ontsnapt — en geen van de octopussen in de tanks die mijn ontwerpen gebruiken.”

Ze kijkt naar haar bureau. “Wat denk je ervan om je zaak aan dr. Jones voor te leggen?”

Karper. Ik dacht dat dit slechts een formaliteit was, maar nu begin ik me serieus zorgen te maken.

“Kun je me in dat geval aan dr. Jones voorstellen? Ik zou hem nu graag willen spreken.”

Ze verbleekt. “Dr. Jones is een erg drukbezet man. Je zult een afspraak moeten maken.”

Ik zucht. “Met wie kan ik het daarover hebben?”

“HR.”

Ik frons. “Ben jij dat niet?”

Ze pantomimes dat ze een hoed opzet. “Nu wel.” Ze ploft weer neer en typt wat op haar computer. “Vandaag is hij de hele dag volgeboekt,” mompelt ze. “Morgen ook. Ah. Hier. Wat dacht je van elf uur, over twee dagen?”